

# Bilder från Strängnäs : jämte några dikter /

Samuelsson, Vilhelmina,

*81 A Br.*



National Library  
of Sweden

SAMUELSSON, Wilhelmina

Pitt. Br.  
(Br)  
0

Göteborg  
1910

Kungl. biblioteket



0 0000 000108268

Yilt. Sv.

(B)

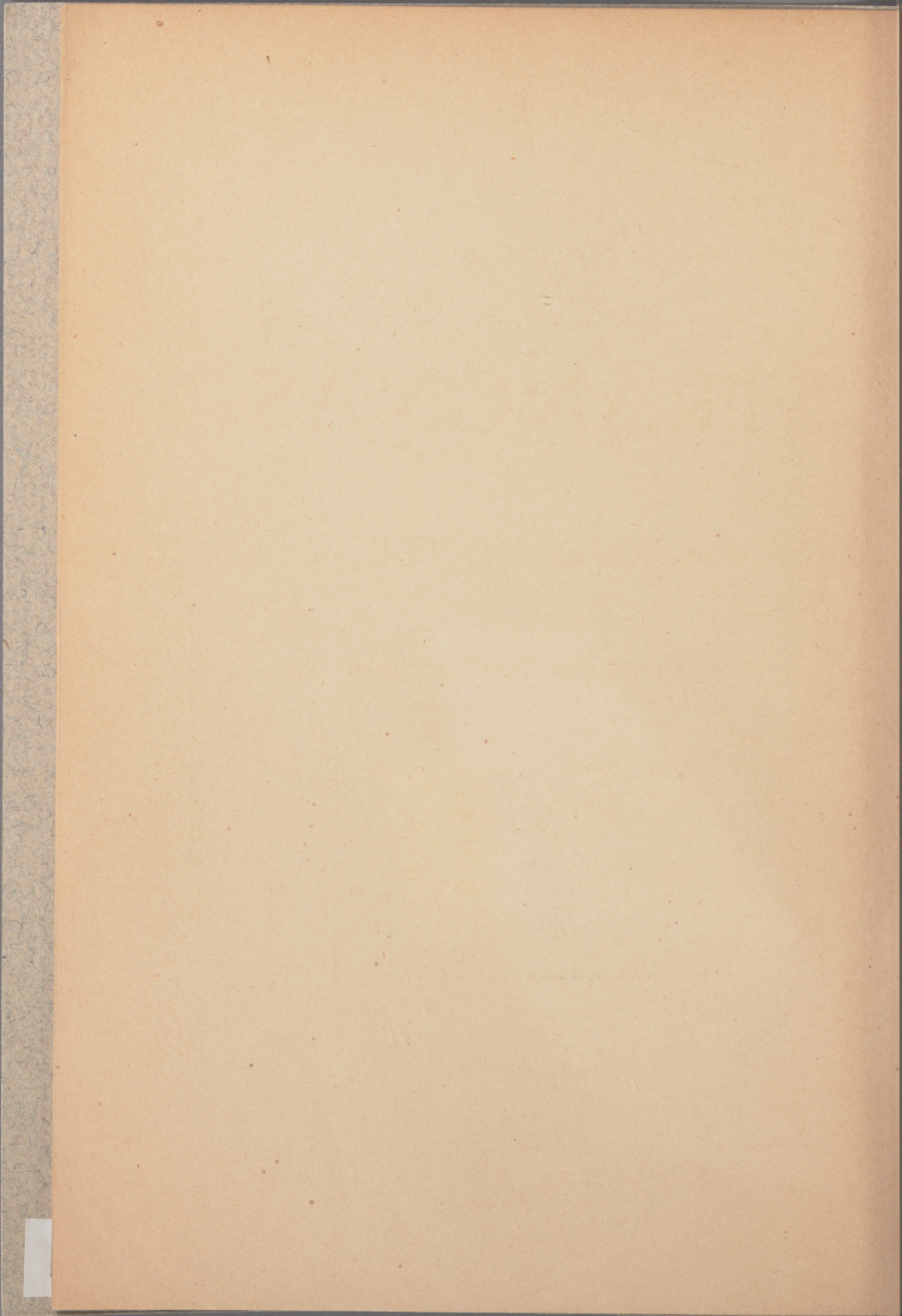
0

*Bilder från*  
**STRÄNGNÄS**



*Jämte Några Dikter*  
*af Vilhelmina Samuelsson*

1910



BILDER  
FRÅN  
STRÄNGNÄS

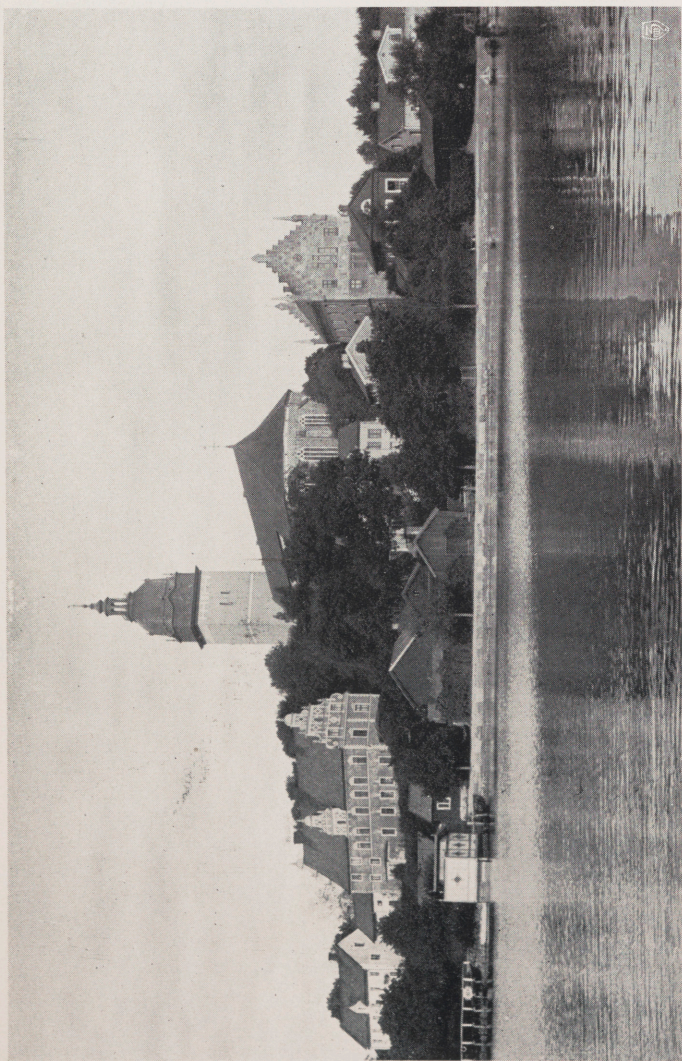
JÄMTE  
NÅGRA DIKTER  
AF  
*Vilhelmina Samuelsson*





GÖTEBORG 1910  
WALD. ZACHRISSONS BOKTRYCKERI A.-B.





Fot. Alf. Lindhé.

Strängnäs från öster.



Fot. Alf. Lindhé.

Strängnäs från väster.



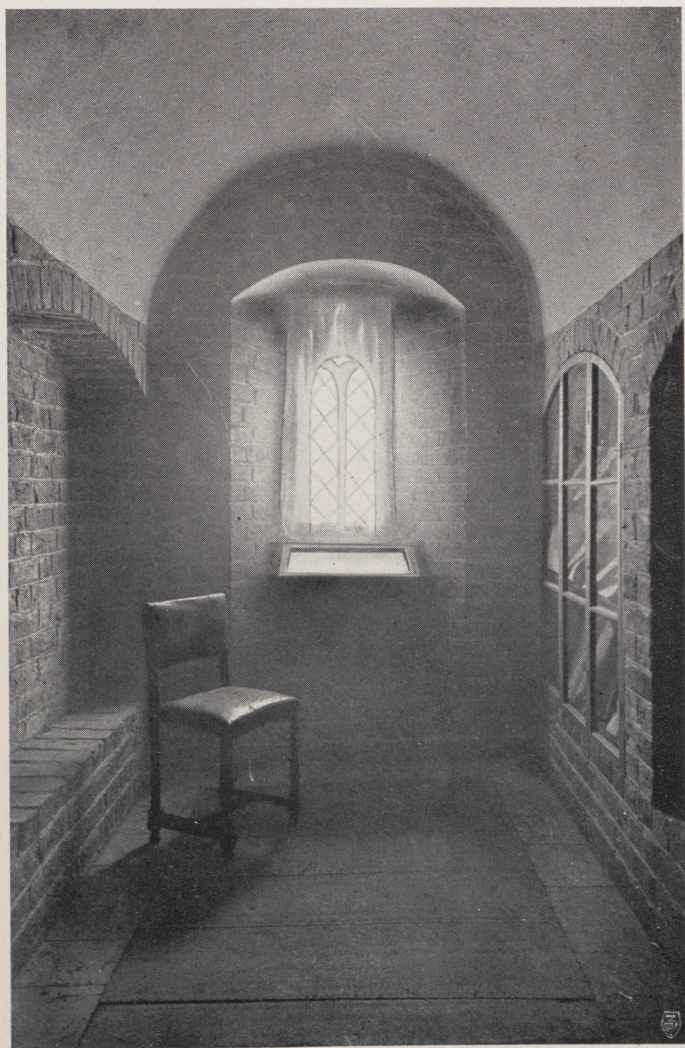
Fot. A. Thunqvist.

Från Stenby skans.



*Fot. A. Thunqvist.*

S:t Åskils källa.

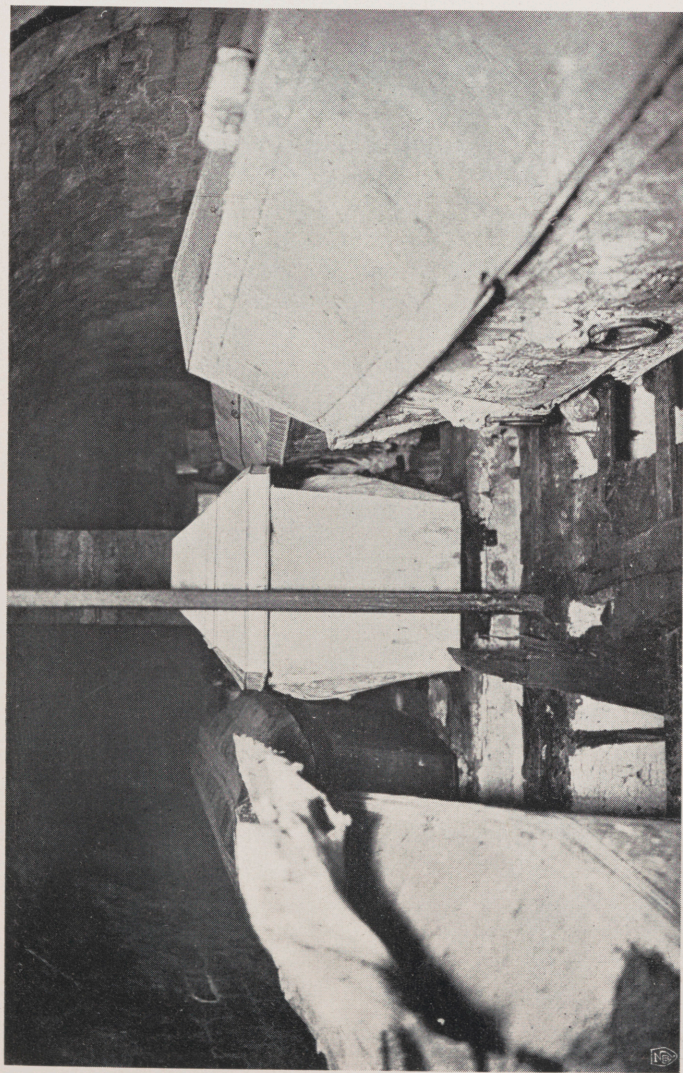


Fot. Alf. Lindhé. Kort Rogges bönkammare.



Fot. A. Thunqvist.

Högre allmänna läroverket  
(fordom Rogges borg.)



Fot. Alf. Lindhé.

Karl IX:s grafrum.



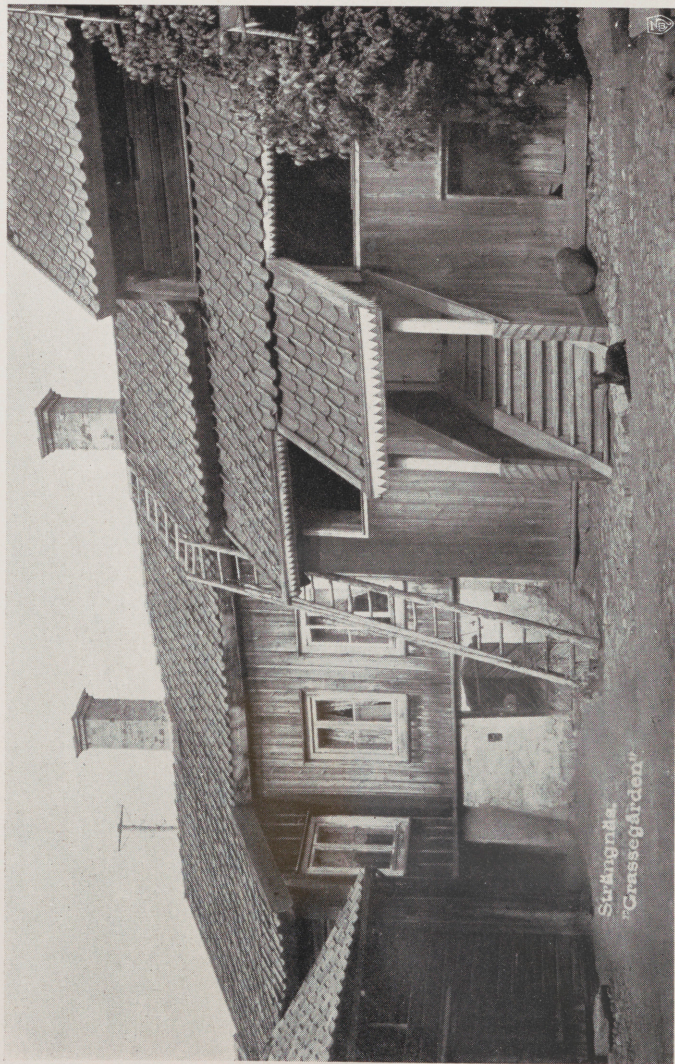
Fot. Alf. Lindhé.

Västra kyrkogårdsporten.



*Fot. Alf. Lindhé.*

Norra kyrkogårdsporten.



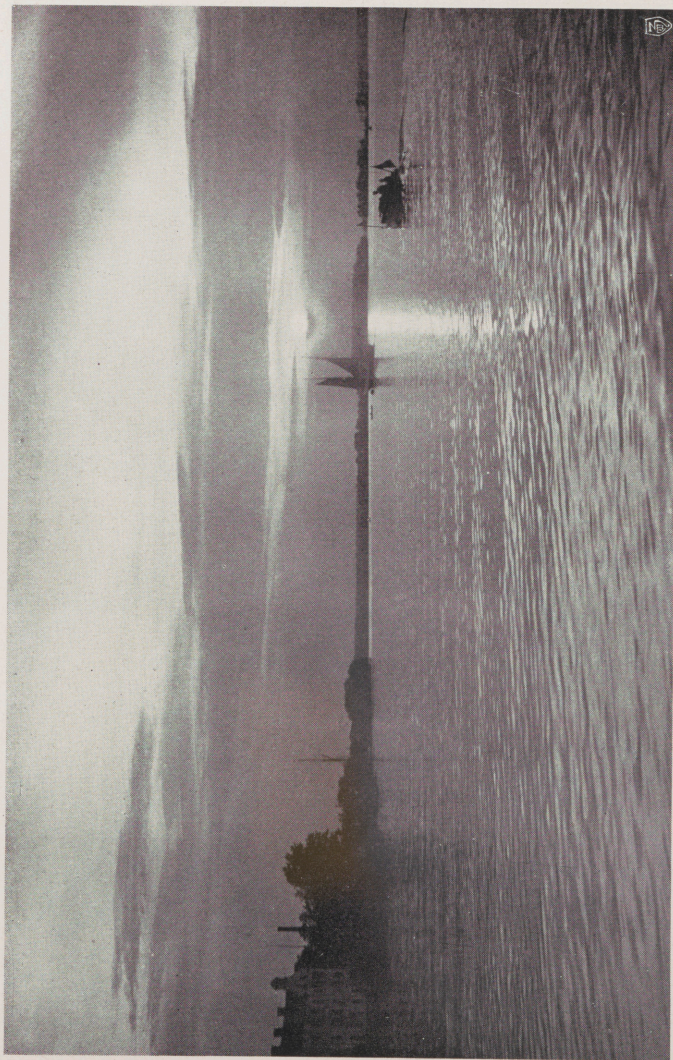
Fot. Alf. Lindhé.

Grassgården (från 1500-talet).



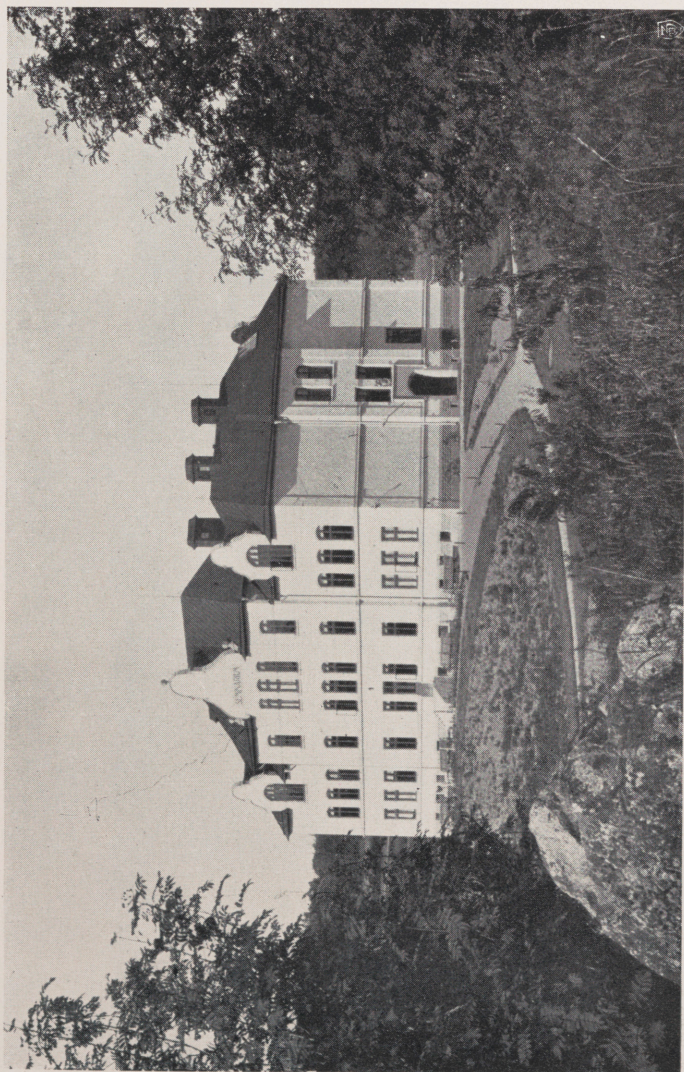
Fot. Alf. Lindhé.

Silfverudden.



Fot. Alf. Lindhé.

Solnedgång.



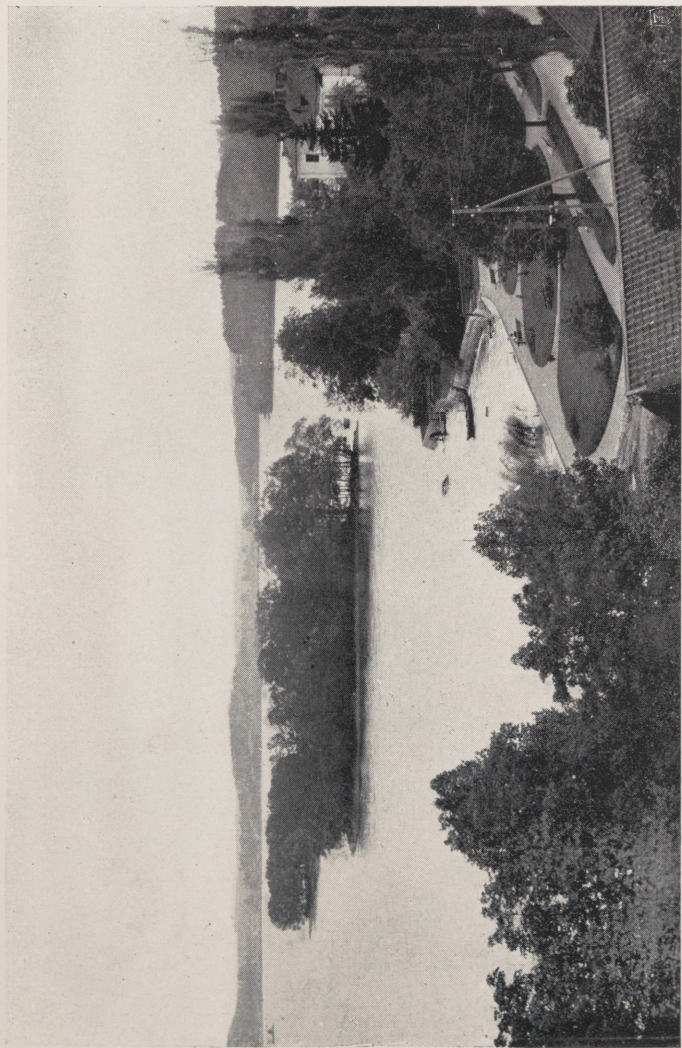
Fot. Alf. Lindhé.

Seminarriet.



Fot. Alf. Lindhé.

Nya folkskolan.



Fot. A. Thunqvist.

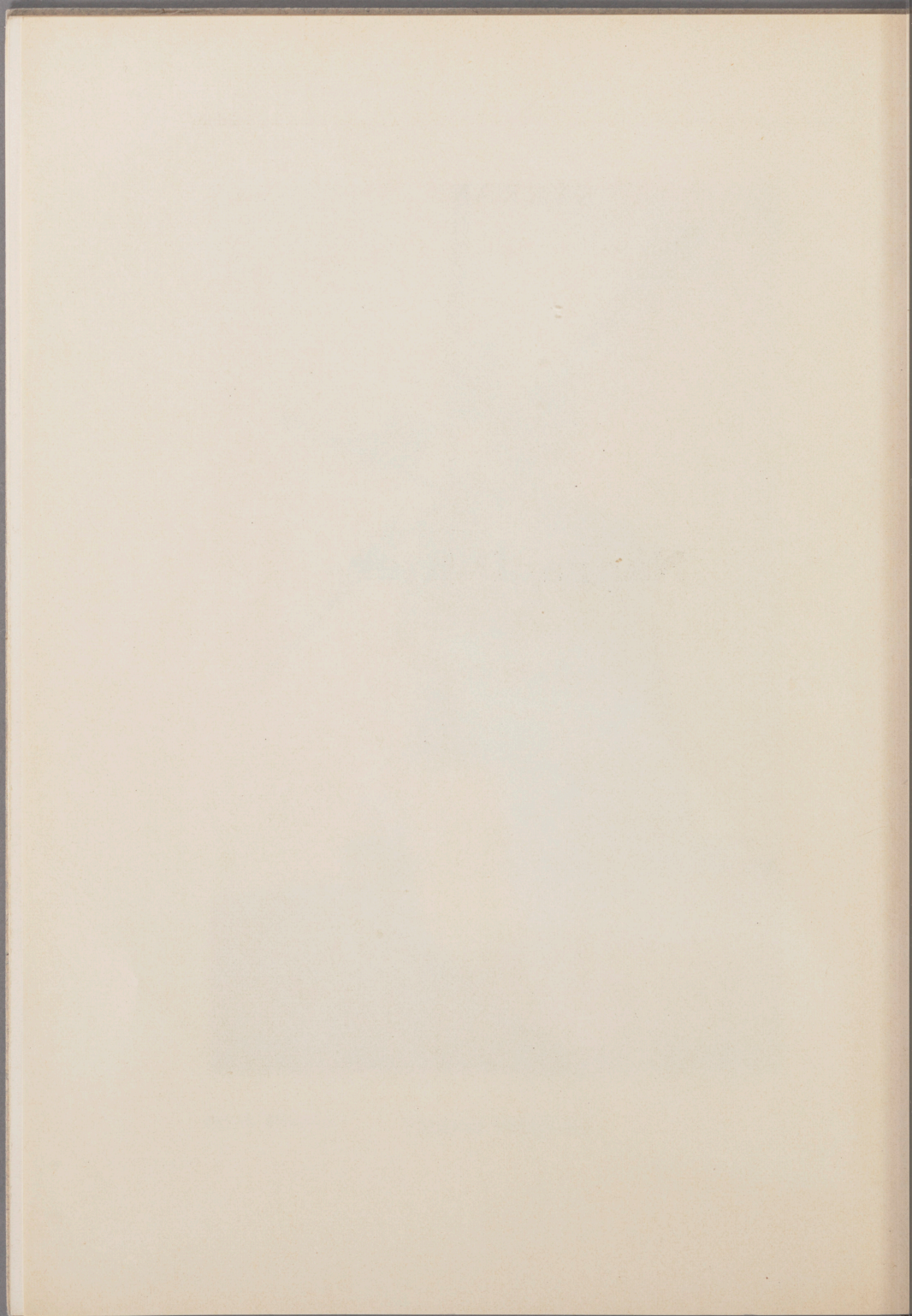
Strängnäsfiärden.



Fot. A. Thunqvist.

Gammal väderkvarn.

Några Dikter



---

## KYRKAN.

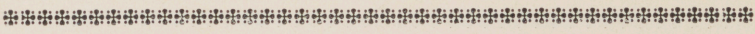
Hög ses från Strängnäs strand  
kyrkan af alla.  
Vidt öfver sjö och land  
klockorna skalla.  
Arla i morgontid,  
midt under dagens id,  
särta i aftonfrid  
till bön de oss kalla.

Så öfver jordens grus  
blicken du höje!  
Midt under dagens brus  
stundom du dröje,  
stilla vid Herrens fot,  
tage hans nåd emot,  
fly dit vid farors hot,  
i bön där dig böje!

Då du som kyrkan än  
lugn står och säker,  
om också stormen se'n  
vildt kring dig vräker.  
Mäktig Guds röst dig når,  
trygg du hos honom står,  
glädje och kraft du får,  
såren han läker.

Uppåt också till sist  
glad får du fara,  
där du från synd och brist  
frigjord skall vara.  
Där vid sitt rika bord  
Gud skall med milda ord  
gåtorna från vår jord  
saligt förklara.





## STENBY SKANS.

Stod hög å stenen  
präktig att skåda  
härskarans höfding  
hugstore Ulf.  
Handen han sträckte  
hän emot öster,  
stark var stämman,  
stillhet han bjöd.

»Män från Manhem!  
mig har förkunnats,  
att fiendehopar  
hota vår härd.  
Blodiga bud  
bära Lögarens vågor,  
rusiga krigare  
ropa på rof.

Här dock skall stäfjas  
stormande våldet,  
Hel här famne  
härjarens bröst!  
Stenar vi släpe  
upp från stranden,  
skansar vi bygge  
vid smalnande sund!

Lansarnes falkar  
framåt flyge,  
pilarnes mångfald  
märke sitt mål!  
Sårande svärd ock  
må dragas ur skidan,  
blixtrande bite  
det blåa stål!»

---

Byggt blef värnet  
och bort drefs härjarn.  
Sedan svunnit  
seklerna hän,  
men hög vittnar  
å härskande höjden  
om fädrens strider  
än Stenby skans.



## VID S:t ÄSKILS KÄLLA.

(Omr. år 1080.)

Långsamt skrider ett sorgtåg fram  
längs klippor å stiglös led,  
där djup faller skuggan; och allvarsam  
skådar mäktiga skogen ned  
på honom, som ligger å bären sträckt  
med stela lemmar och blicken släckt.

Nyss stod han liffull å kullens krön  
invid vingade kvarnens fot.  
Hans röst ljud kraftig som åskans dån,  
och hans ögon ljungade hot  
mot en gudlös kung, som gjort sig till tolk  
för en önskan om blot hos ett dåraktigt folk.

Bland vapenskrammel och vrålände rop  
i vrede utan besinning  
där slungats en sten ur samlad hop,  
som träffat hans hvita tinning.  
Att Gud lät det ske, ej hans vänner förstå,  
där att reda hans graf de i ångest gå.

Dock stilla! — Han rör sig, han lefver än,  
än en gång öppnas strålände öga.  
Först ser han blott tyst från vän till vän,  
men sist mot himlen den höga,  
som hvälfver sig ren öfver blodsudlad jord,  
och han hviskar hänryckt profetens ord:

»Af Isai stam, som syns afhuggen stå,  
i kommande tid skall en telning uppgå,  
en fruktbärande gren af hans rot.  
Uppå honom skall hvila den Eviges ande,  
vishets och rådssluts och starkhets ande,  
sannskyldig kunskaps och gudsfruktans ande.

När hans kallande röst genom rymderna går,  
i bäfvande väntan jorden står,  
och den gudlöse dräps af hans fot.

Ej döma han skall efter hörsagor blott,  
ej mäta vid domen med människors mått  
efter endast hvad ögonen se.  
För de elända hoppets stråle han tänder,  
ty sanningen gördel är kring hans länder,  
och rättvisan bor på hans utsträckta händer.  
I den tiden skall ske, att hos Isai rot  
ock hedningars skara skall spörja om bot  
emot tillvarons hopplösa ve.

Bland björnar får skola beta i ro,  
Och ulfvar och dilamm tillsammans bo,  
och parderna leka bland kid.  
I den tiden skall ske, så den Evige talar,  
att all skada och sorg med min tröst jag hugsvalar.  
Se, frid skall gå ut öfver berg och dalar.  
Ej huggormen längre sitt gift gifver fram,  
och lejonens ungar ledas bland lamm,  
af ett barn öfver grönskande lid.»

Han dör. Men förklaradt hans anlet ler,  
och hans vänner kring båren dröja  
i andaktsfull bön, — då ett under sker:  
sig furornas kronor böja  
djupt, djupt som till hälsning med sällsamt sus,  
och ur jorden hörs som af vågor ett brus.

Det stiger och stiger. Ur remnande mark  
en källa med porlande bäck  
framväller i dagen klar och stark  
och sjunger dristig och käck  
om lifvets segrande glada färd  
ur dunkel till ljus i Guds rika värld.



---

## BISKOP THOMAS.

(† 1443.)

Genom århundraden manar din röst till ditt och vårt Sverige:  
»Upp mot våld och förtryck, ditt land, dina minnen du bärga!»  
Frihetens skald du nämns. O, må vi då fatta din lära,  
att frihet är härlig och stor *för den, henne rätt kan bära.*



## I BÖNKAMMAREN.

I trånga rummet i kyrkomuren  
flämtar en vaxljuslåga blek  
vid en madonna med barnet, skuren  
af mästarehand i ek.

Från fönstergluggen en sparsam dager  
faller på Herrens helga ord,  
som i färgrik pränt sin plats intager  
å simplaste furubord.

Så tyst är härinne, men från kyrkan  
tränger dock sakta gång på gång  
en längtande suck från Guds moders dyrkan  
i entonig munkesång.

Den höge bispén, furstars like,  
dröjer ensam i halfmörk cell,  
frågor om Guds och om Svears rike  
hans tankar fångsla i kväll.

Icke han märker, hur dagen skymmer,  
hör som i dröm blott sångens röst.  
Mäktiga planer hans sinne rymmer,  
känslorna kämpa i kraftfullt bröst.

Herr Sten och kung Hans, hur vilja ej båda  
kräfvá hans kraft till tjänst för sig,  
och hur söker ej frid han ständigt råda?  
Han hatar ju storm och krig.

»Men — ovänskap ständigt! Hur folken kifva,  
fastän grenar af samma stam!  
Skall dem då aldrig kärlek lifva  
att vandra i endräkt fram?

Att troner störta och troner höja  
aldrig var svårt i tidernas färd.  
Dock *En* blott är, som kan *hjärtan* böja,  
han ensam är trohet värd.

Allt blir dock slutligt honom till ära,  
allt måste lyda hans bjudande röst.  
Hans fordran på *renhet* i lif och lära  
känns klar i mitt eget bröst.

Åt honom, som gifvit mig glans och styrka  
och lyft mig ur intets grus,  
åt honom jag resa vill min kyrka  
hög och luftig och ljus!» — — —

Så gick han att fjärran från dagens strider  
söka Guds ära sist som först.  
Och byggde han borgar och slott omsider,  
han reste dock templet störst.

Fast alltjämt vi se, hur tvedräkt delar  
det folk, som i Norden bor,  
fast skuggor leka bland skepp och pelar,  
ljust är Kort Rogges kor.



*Anm.* Konrad Rogge, vanligen kallad Kort, var biskop i Strängnäs 1479—1501. Domkyrkan, som nyss förut härjats af elden, blef af honom förstorad och iståndsatt, delvis af hans egna medel. Koret ansågs länge vara byggt af honom och blef i alla händelser af honom på det skönaste sätt prydt. Hans graf är midt för högaltaret.

## EFTER KUNGAVALET.

(Strängnäs den 6 juni 1523. Kung Gösta går en stund ensam på stranden  
nedanför Rogges borg.)

»Hur underbart Gud länkar våra öden!  
Nyss lik ett jagadt djur jag undan döden  
mig gömde under skogens mörka fur.  
Förföljarns pikar såg jag mot mig måttas,  
och fåfängt synts mot tyranniet brottas.  
Mig kylde vänners svek och vinterns skur.

Men hjälpen kom till sist. Fast långa tider  
af våld och svek och bittert heta strider  
ställt svenske män i läger mot hvarann,  
så fanns dock kvar i grunden tro och heder,  
och kraften grodde djupt bland folkets leder  
och reste sig och slog — och dag upprann.

Och jag blef sparad för att kampen föra  
och mer och mer tyrannens makt förstöra,  
igenom mig till frihet folket drog.  
Nu Svea rike, blödande och såradt,  
mig till än högre värf enhälligt korat:  
därinne nyss till konung det mig tog.

Gud är mitt vittne, att jag ej förmätet  
till makten friat, att till kungasätet  
jag kan med tvekan blott och bäfvan gå.  
Jag kallats till att ordna och regera  
ett styfsint folk, för storverk fallet, mera  
än andra, dem jag sett till bragder trå.

Men hvilken glädje ock mitt hjärta fyller!  
Som solens strålblick kullen där förgyller  
och sprider glans utöfver sjö och strand,  
så syns mig nattens skuggor nu förjagas.  
Kring hela Sveriges rike klart det dagas,  
och vårens blommor dofta i vårt land.

Här, där bland barnets lekar förr jag drömde,  
att glans och ära framtid åt mig gömde,  
mitt sköna land en evig tro jag svär.  
Du svenska folk, mig följ, och jag vill dana  
åt dig ett värf mer högt än du kan ana,  
en frihet större än den nu du bär!

Se, tankens ljus ren börjar genomtränga  
de skumma vrår, där vantrons töcken hänga,  
och äfven där skall dagas fullt och visst.  
Hvem vet, om ej från mig en gång kan stamma  
en ätt, som skydda skall dess helga flamma  
tills den sig vuxit stark och klar till sist.

Så stån mig bi, I alle, man som kvinna!  
Må småsint kif ur eder krets försvinna,  
och enig kraft vid gränsen stå på vakt!  
Kan samma kärlek våra hjärtan ena,  
är *fosterlandets väl* vårt mål allena,  
skall lyckan blomstra ock från trakt till trakt.»



*Anm.* Gustaf Vasa säges en tid ha gått i Strängnäs katedralskola.

---

## LAURENTIUS ANDRÆE.

(† 1552.)

Tyst gick din bana du fram, och ingen vet hvar du hvilar.  
Verket, du gjorde, består. Dess insats i tiden är evig.  
Hungrande hjärtan tillgång du gaf till dukade bordet,  
spörjande sinne fick ro inför Guds heliga ord.



---

## INFÖR KARL IX:s STOFT.

(Vid senaste graföppningen.)

»Hvad är för buller vid min murkna port?  
Får jag ej ro ens i den trånga kammar,  
som redts mig här, där ingen stjärna flammar,  
och mull blir allt, som en gång nämndes stort?

Har man på jorden blott min hårdhet sport,  
och drabbar ännu klandrets tunga hammar?  
Hörs ej af någon där den bön, jag stammar:  
se, för mitt land jag gjorde, hvad jag gjort!

Jag måste plöja djupt, det var mitt öde,  
ty ogräs ville kväfva fältens skörd». —  
Haf frid, du gamle, ty din bön är hörd,

och Sveriges barn nu nalkas till den döde  
med hjärtat värmdt af tacksamhetens brand  
och lägga rosor ned med vördsam hand!



---

## VÄDERKVARNEN.

Kommen, I vindar, och pröfven en dust!  
Kämpa med eder var alltid min lust.  
Svängen mig rundt i er vilda dans,  
tänken, att eder blir segerns krans!  
Ej dock från stället I rubben min häl,  
vindarnes konung jag tar till min gisslan,  
gör honom till min arbetande träl.  
Fången, han tvingas att mala till sist  
korn, hvarpå aldrig jag än lidit brist;  
födan åt väntande, hungrande skaror  
reds i mitt inre vid stenarnas gnisslan.  
Brista ock seglen i strider och faror,  
slitas till slut själfva stenarna opp,  
gjordt blef mitt verk genom seklers lopp.



---

## KYRKOGRÅRDSPORTARNA.

Hvad mena de gapande djuren  
å porten från forndomtid?  
Hvi pryda de tempelgården,  
ej tala väl de om frid?  
Se, högt å den andra porten  
i oskuldens hvita dräkt  
korsen de trenne lysa.  
Hur bli de med lejon släkt?

Hur ena de två symboler?  
Inhuggen i stenram röd  
predikar den ena ständigt  
om smärtande offerdöd;  
den andra hotande höjer  
sin väldiga ram till slag,  
mot natt, som lurar i väster  
den vaktar, tills än gryr dag.

O, stån där till tidens skymning,  
I älskade tecken två,  
och talen i skön förening  
för slakten, som komma och gå,  
hur Herren all mörkrets skaror  
kan krossa i stolt förakt,  
men dröjer och hälst vill segra  
med kärlekens milda makt!



---

## FRISKT MOD.

Med klingande spel och flygande fanor  
en ny tid drager härin.  
Rätt så! Lef ej endast på gamla anor,  
den ära, du ärft, gör till din!

Ny tid kom alltid med nya seder,  
det unga vill forma sin värld.  
Gå fram i falangens främsta leder  
du, Strängnäs, med tanke och svärd.

När patrullen hvilar vid Äskils källa  
och dricker dess klara saft,  
må hos tvekande ande lifsmod svälla  
i tröttade lemmar kraft!

Om till strid det blåses med horn och lurar,  
och hotar det storm och flod,  
så minns! Fast det knakar i gamla murar,  
de stå, är blott grunden god.



*Anm.* Strängnäs, som länge varit en skolstad, blir nu äfven militärstad.  
Regementet förlägges ej långt från Äskils källa.

---

## HVITA MÖSSAN.

(Vid en fest för de nyblifna studenterna.)

En strålande vårdag nalkas sitt slut,  
men i jublande ynglingasinnen  
har den ristat en runa, som ej plånas ut,  
skänkte tiden ock rikligt med minnen.  
*Hvita mössan* är vunnin, och frihetens röst  
sjunger högt uti svällande ynglingabröst.

Nu din barndom är svunnen; du väljer nu fritt  
hvert du ställer din gång ut i lifvet.  
Om det sätt dock att vandra, som bör vara ditt,  
dig ett tecken i dag blifvit gifvet:  
*Hvita mössan* det är: Må den bli din symbol!  
Må den visa dig fram mot allt ädlare mål!

Ett himmelsblått märke mot guldgul grund  
vill dig mana till *trohet* i striden  
för *ljusets* seger i frestelsers stund,  
tills din lefnads dag är förliden.  
*Hvita mössan* vill *renhet i hjärta och sinn.*  
Svikes renhetens fana, blir segern ej din.

Du i dag blifvit hälsad med blommor och sång  
och hjärtan dig klappat till mötes.  
Kämpa ärligt, så vinner du blommor en gång,  
hvilkas fägring af tid ej förnötes! —  
*Hvita mössan* blott borgar, att början var god.  
När du stupar en gång, fall med ära och mod!



## SJÖMANSVISA.

»Vårvindar friska  
leka och hviska»  
äter en gång kring sjö och kring strand.  
Glädtigt de svinga  
vilja ju bringa  
nyvaknadt lif till slumrande land.  
Frigjorda böljor slå mot sin kust,  
båtarnes segel svälla med lust.  
Vårvindar friska  
leka och hviska  
äter kring sjö och strand.

Men se på stranden  
vinkar med handen  
sörjande vän åt vännen, som går.  
Så lockar våren  
äfven fram tåren,  
så bredvid glädjen vemodet står.  
Ack, bland den skara, som där står kvar,  
käraste vännen min jag ju har!  
Så lockar våren  
äfven fram tåren,  
så bland oss sorgen står.

Lustigt dock vinden  
sveper om kinden,  
blåser de sorgsna tankarna bort.  
Gladt till mitt öra  
önskar han föra  
ord utaf mod och hopp innan kort.  
Framåt det bär på glittrande ban,  
Skeppet nu flyger stolt som en svan.  
Lustigt dock vinden  
sveper om kinden,  
blåser snart sorgen bort.

Älskling, som gråter!  
Snart är jag åter,  
göm blott i hjärtat troget mitt namn!  
Hurtigt jag sträfvar,  
aldrig jag bäfvar,  
tar oss ock stormen stundom i famn.  
Himmelens stjärnor säga mig klart:  
Gud bor i höjden, han styr vår fart.  
Hurtigt jag sträfvar,  
aldrig jag bäfvar,  
Gud för mig tryggt i hamn.





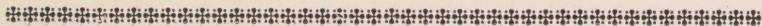
---

## BIRGITTESOMMAR.

Vackra Strängnäs, uti höstsolsdager  
speglar du din bild i Mälarvik,  
gulnadt löf ej taflans prakt förtager,  
gör den hållre växlande och rik,  
blåhvit dimma lätt bland säfven hvilat,  
röken långsamt stiger upp mot skyn.  
Tjusadt öga öfver nejden ilar,  
dröjer sist vid furuskogens bryn.

För oss alla stundar en gång hösten,  
ock den skönsta sommar bleknar af.  
Lycklig du, om då du ser den trösten:  
ödets växling lifvet rikdom gaf.  
Ålderns dimmor dig ej kyla bringe,  
brede svalka blott kring hjärtats sår,  
börens rökverk sig mot himlen svinge,  
där dig ändtligt bidar evig vår!





## LIF.

Har du sett, hur det gnistrar från grenar och stam,  
då rimfrostens blommor dem hölja,  
medan solen ur molnslöjan just skymtar fram  
öfver jord, öfver stelfrusen bölja?

Det är lifvet, som ropar: »Jag finnes i allt,  
om ock nyss jag mig dolde i dödens gestalt.»

O, så låtom oss fröjdas! — Bland drifvor och is  
bryts ljuset i färger, som stråla,  
och rätt snart svinner vintern för värmade bris,  
runt omkring ser du vårblommor pråla.

Hör, hur lifvet då brusar och jublar: »En gång  
skall för evigt jag sjunga min segrande sång.»





## VID SILFVERUDDEN.

Ägirs döttrar i den sena kvällen  
stiga upp utur silfversjö,  
gunga sakta under stjärnepällen  
vid sin lek fram mot grönan ö.  
Såg du dem en stund i månens klara sken,  
hörde vågens ton så dallrande och ren,  
där du längtande satt vid strand,  
ser du dem sedan i din dröm ibland,  
ser du dem kanske i din dröm ibland.



---

## VÅRHÄLSNING.

(»Svithiod» sjunger på Långberget.)

Vårkväll ljus och glad  
kringom land och stad  
breder ut sin vackra, trolska dager,  
då i gladt förbund  
genom knoppad lund  
ut till sång en ungdomsskara drager.

Ifrån bergets krön  
öfver nejd så skön  
ungdomsfriska sången snarligt klingar.  
Jubelklang är i  
ord och melodi  
då den käckt sig ut i rymden svingar.

Skogen lyssna vill,  
står helt tyst och still,  
fast i barmen sjuder vårlig trängtan.  
Mälarns böljor gå  
smekande också  
att för stranden hviska fram sin längtan.

Uti västerled  
sjunker solen ned,  
guldglans skänkande åt lugna vågor.  
Vinter mer ej rår,  
Sol och sång och vår  
tända hoppets rena, varma lågor.



\*\*\*\*\*

## HÄLSNING TILL RÖDA KORSET INOM STRÄNGNÄS.

När kriget ljungade borta i öster  
tusende mil från vår lugna vrå,  
klungo hitöfver dofva röster,  
talande om, att det oss kunde nå,  
oss, som efter hundra år af ro  
vilja knappt på krig och ofred tro.

Se, stolta grannar än hotfullt blicka  
hän öfver Svea hvarandra mot,  
stormbud med vindarnes dans de skicka.  
Snart kanske svärma främmande skot  
kringom våra kuster, öar, skär,  
ropet skallar: »Fienden är här!»

Hyddor brinna, lyckliga nejder,  
hittills oss skänkande trefnad, bröd,  
härjas och trampas vid bistra fejder,  
förande med sig blod och död.  
Make, broder, älskadt modershopp  
Lifsvart hjärtblod måste offra opp

Men i fjät, där hatet det vilda  
sått sina skördar af kval och sår,  
snart med blickar så varma, milda,  
fram en skara af kvinnor går.  
Hvita bindeln fridens budskap är,  
*Röda korset* hjälp i nöden bär.

Röda stjärna på bländhvit botten,  
kärleks guddomliga sinnebild,  
hälsad du vare! Fientliga skotten  
mista sitt gift, där du framgår mild.  
Bringa balsam, du, ge lugn och tröst,  
solljust hopp tänd i beklämda bröst!



---

## TILL EN LÄRARINNA

i forna elevs namn.

Det är vårsång i luften i minnenas stad,  
då tankfull i dröjande hand  
håller framtidens norna ett oskrivet blad  
och ser ut öfver vatten och land.

Hon ser, hur där stiger en människosjäl  
ur tillvarons töckniga grund,  
hon skymtar dess sorger, hon skymtar dess väl  
i ödenas väntande lund.

Ej det, som af människor nämns storhet, hon ser,  
ej prakten i gyllene sal.  
Men år efter år det leker och ler  
och blommar i vänlig dal.

Det glittrar och glänser i långa led,  
och skara på skara går  
att omkring den kommande bilda en ked  
af ungdom i löftenas år.

Nu skrifver nornan sin gåfva ner:  
»På din vandring i jordens stoft  
försake du mycket, som lifvet ger,  
men förnimme dess finaste doft.

En frivillig kärlek ur vårliga bröst  
omslingre din bana städs!  
Må dess ljufliga solsken ock nå din höst,  
där du minnes och drömmar och gläds!»



---

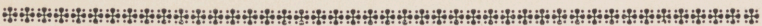
## YNGLINGENS SOMMARVISA.

Nu leker vågen  
så fri mot strand,  
och himlabågen  
i kvällens brand  
med gyllne skyar  
på djupblå grund  
förskönar byar  
och fält och sund.

Men bäst bestrålas  
vår lilla stad,  
och ljufvast målas  
dess blommors blad,  
då kärlek lyser  
i mänskors blick,  
och glädjen myser  
i deras skick.

Och därför, flicka,  
hålst vid din hand  
jag ut vill blicka  
kring sjö och strand;  
när då du strålar  
af kärlek ren,  
all världen prålar  
i rosensken.





## LÄRKOR I FEBRUARI.

»Hej! nu är vintern gången!»  
säger ett lärkepar,  
där under muntra sången  
det emot norden drar.

Väl finns än snö på tufva,  
väl biter friskt i kind;  
dem det dock ej skall grufva,  
kraftig är vårens vind.

Mäktigt den undansopar  
allt som är styggt och kallt,  
blommor och grönt framropar  
hurtigt, där drifvan smalt.

Se, uppå åkern redan  
väntar ett litet bo,  
ljufligt belönas sedan  
fåglarnas glada tro.

Frysa de stundom, är det  
stundom om födan smått,  
fram emot målet bär det,  
ofvan är fästet blått.

Solen, hvarpå de hoppas,  
kommer dock fram till slut,  
och där som lunder knoppas,  
kysser den löfvet ut.

---

Om re'n i vårlig timma  
mål för din färd du såg,  
ofta din blick skall glimma  
solblank som fjärdens våg.

Lifvet dig då vill skänka  
dådkraft till dagens id,  
och för din kväll skall blänka  
klaraste höstdags frid.



# FOSTERLÄNDSK SÅNG.

(Tillägnad Strängnäs Skytteförening.)

Berg, som de blå - nan - de hjäs - sor ses hö - - ja,

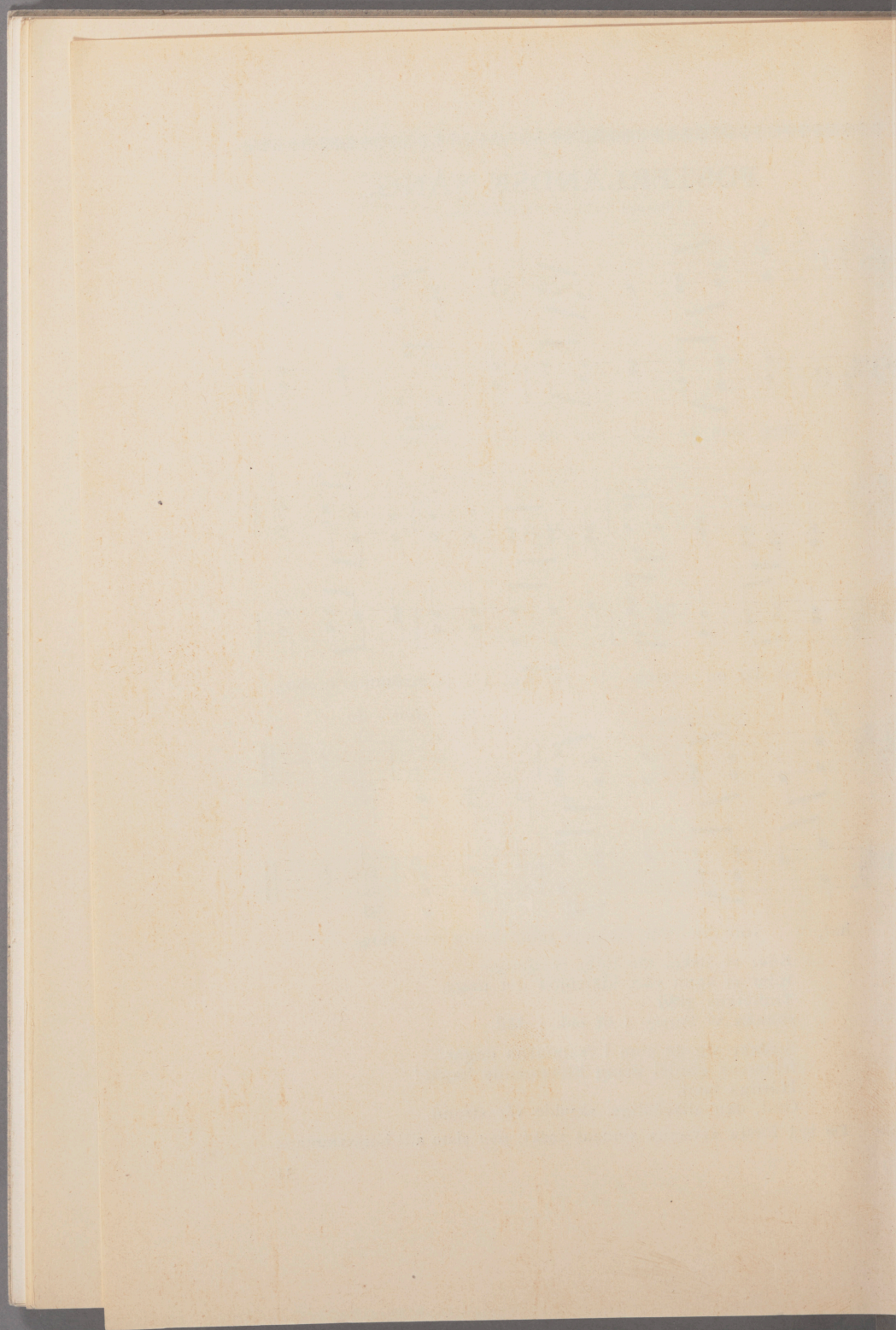
da - lar, där od - - larens te - gar sig rö - ja, strömmar o. skog,

haf, som din vär - nande famn kring oss siog,

Eder vi älska, för Eder vi sjunga,  
Eder vi ägna vårt hjärtblod det unga.  
Trohetens glöd  
skänka vi *Sverige* i lif och i död.

Sträcke sig än som i framfarna dagar  
frihetens gördel kring blommande hagar!  
Härliga land,  
Gud, den allsväldige, skydde vår strand.

Anm. De två första verserna sjungas raskt, den sista allt långsammare.







GÖTEBORG 1910

WALD. ZACHRISSONS BOKTRYCKERI A.-B.

Pris 1.50

